

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. P.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, Praha 1, Žitná 45, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 2148/2003 - 19 ze dne 9. 7. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 4667/VL - 10 - 12 - TZ - 2003 ze dne 23. 9. 2003 byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel vstoupil na území České republiky 14. 9. 2003, přičemž přicestoval mikrobusem z Polska, kde byl kontrolován na hraničních přechodech. Stěžovateli tak nic nebránilo v tom, aby o azyl požádal již v této zemi, on tak neučinil, protože chtěl jet spolu s kamarády do České republiky. Žalovaný tak na základě stěžovatelových výpovědí shledal naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení, a dále splnění podmínek § 12

a nesprávné užití § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu na svůj případ. Uvedená pochybení však nijak blíže nespecifikoval a pouze odkázal na obsah správního spisu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě blíže označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná, a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Žalovaný se dle názoru krajského soudu dostatečně vypořádal se zjištěním, zda lze Polsko ve stěžovatelově případě považovat za bezpečnou třetí zemi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu a zda byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu a žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Konkrétně namítá, že se žalovaný nezabýval skutkovým stavem důkladně a nezjistil si všechny potřebné okolnosti, například nezjišťoval, zda se stěžovatelem popisované události na Ukrajině skutečně staly či zda osoby stěžovateli vyhrožující nebyly provázány s bezpečnostními složkami. V tom stěžovatel spatřuje vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu a současně při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. K porušení práv žalobce došlo rovněž tím, že veškerá rozhodnutí, výzvy a poučení nedostával v mateřském jazyce, a nemohl tak plně rozumět jejich obsahu a smyslu azylového řízení. Rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že mohl požádat o azyl již v Polsku, neboť nelze žadateli předestírat zemi, ve které požádá o azyl. Je na jeho svobodné vůli, kdy, kde a zda-li vůbec požádá o poskytnutí azylu. Napadené rozhodnutí tak trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí. Kasační stížnost proto stěžovatel podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námítky stěžovatele ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (ve znění účinném do 31. 12. 2003) bude žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pokud cizinec přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona se bezpečnou třetí zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stát není bezpečnou třetí zemí, pokud na něj lze vztáhnout překážky vycestování podle § 91. Ve vztahu ke stěžovatelovým námitkám ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci, tedy situaci stěžovatele v jeho vlasti, je podstatné, že pokud v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Aplikováno na nyní přezkoumávaný případ je zřejmé, že stěžovatel přišel do styku s představiteli polské státní moci a měl tedy reálnou možnost požádat v této zemi o azyl. Žalovaný se při tom dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádal s otázkou, zda je Polsko v daném případě možné považovat za třetí bezpečnou zemi. Subjektivní právo na azyl je pak právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však právem vybrat si zemi, v které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit (srov. rozsudek publikovaný pod č. 18/2003 Sb. NSS).

Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti rozsahu přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Stěžovatelovo tvrzení, že nebyl dostatečně seznámen se svými právy jako účastníka řízení, protože mu poučení a výzvy nebyly přeloženy, není v souladu s obsahem správního spisu, který na č. 1. 3 obsahuje stěžovatelem podepsané prohlášení o převzetí poučení pro žadatele o azyl v ruském jazyce, a i provedenému pohovoru a předání rozhodnutí žalovaného byl přítomen tlumočník. Krajský soud tudíž nepochybil, když žádná pochybení v postupu žalovaného neshledal. Jestliže krajský soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem podrobně odůvodněno a žalovaný vzal v úvahu veškeré skutečnosti, vztahující se k danému případu, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul a vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že rozhodnutí netrpí ani nedostatkem důvodů. Ani tyto stěžovatelovy námitky proto nejsou důvodné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu